Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 11. júla 2013 *

„Výklad rozsudku — Neprípustnosť“

Vo veci C-496/09 INT,

ktorej predmetom je návrh na výklad rozsudku zo 17. novembra 2011, Komisia/Taliansko (C-496/09), podaný 14. februára 2013 podľa článku 43 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 158 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora,

Talianska republika,

ďalší účastník konania:

Európska komisia,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: podpredseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu predsedu tretej komory, sudcovia T. von Danwitz, E. Juhász, G. Arestis a D. Šváby (spravodajca),

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: A. Calot Escobar,

po vypočutí generálneho advokáta,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrhom podaným do kancelárie Súdneho dvora 14. februára 2013 Talianska republika požiadala o výklad bodov 52, 55 a 68 odôvodnenia, ako aj bodu 2 výroku rozsudku zo 17. novembra 2011, Komisia/Taliansko (C-496/09, Zb. s. I-11483, ďalej len „rozsudok, o ktorého výklad sa žiada“).

2 Talianska republika žiada, aby Súdny dvor vyložil:

— výraz „zatiaľ nevymožená suma ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku“ uvedený v bodoch 52, 55 a 68 odôvodnenia a v bode 2 výroku tohto rozsudku v tom zmysle, že sa týka zatiaľ nevymoženej sumy ku dňu skončenia fázy dokazovania počas konania, teda v okamihu vyjasnenia skutkového stavu relevantného pre konanie, na základe ktorého Súdny dvor rozhodol spor, a

* Jazyk konania: taliančina.

— výraz „ktorej vymáhanie sa ešte neuskutočnilo alebo nebolo preukázané na konci dotknutého obdobia“ použitý v bodoch 52, 55 a 68 odôvodnenia a v bode 2 výroku toho istého rozsudku v tom zmysle, že ukladá Európskej komisii povinnosť zohľadniť pri polročnom hodnotení pokroku dosiahnutého Talianskou republikou pri vymáhaní predmetnej pomoci nielen dokumenty týkajúce sa tohto polroka oznámené Komisii pred uplynutím tohto polroka, ale každý dokument týkajúci sa referenčného polroka.

Rozsudok, o ktorého výklad sa žiada

3 Rozsudkom, o ktorého výklad sa žiada, Súdny dvor rozhodol a vyhlásil:

„1. Talianska republika si tým, že ku dňu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku z 1. februára 2008 vydanom Komisiou Európskych spoločenstiev podľa článku 228 ES neprijala opatrenia na výkon rozsudku z 1. apríla 2004, Komisia/Taliansko (C-99/02[, Zb. s. I-3353]), týkajúceho sa vymáhania pomoci, ktorá bola v zmysle rozhodnutia Komisie 2000/128/ES z 11. mája 1999 o schéme pomoci vykonávanej Talianskom v súvislosti s opatreniami pre zamestnanosť [(Ú. v. ES L 42, 2000, s. 1)] vyhlásená za protiprávnu a nezlučiteľnú so spoločným trhom, od jej príjemcov, nesplnila povinnosti, ktoré jej vplývajú z tohto rozhodnutia a z článku 228 ods. 1 ES.

2. Talianska republika je povinná zaplatiť Komisii na účet ‚Vlastné zdroje Európskej únie‘ penále vo výške zodpovedajúcej základnej sume 30 miliónov eur vynásobenej percentuálnym podielom protiprávnej pomoci, ktorej vymáhanie sa ešte neuskutočnilo alebo nebolo preukázané na konci dotknutého obdobia, ktorý sa vypočíta vo vzťahu k celej zatiaľ nevymoženej sume ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku, a to za každý mesiac omeškania sa pri prijatí nevyhnutných opatrení na účely dosiahnutia súladu s rozsudkom z 1. apríla 2004, Komisia/Taliansko (C-99/02), a to od vyhlásenia tohto rozsudku až do vykonania uvedeného rozsudku z 1. apríla 2004.

3. Talianska republika je povinná zaplatiť Európskej komisii na účet ‚Vlastné zdroje Európskej únie‘ paušálnu pokutu 30 miliónov eur.

…“

Vyjadrenia účastníkov konania

4 Po prvé Talianska republika tvrdí, že výklad výrazu „ku dňu vyhlásenia rozsudku“ v tom zmysle, že sa týka stavu k 17. novembru 2011, teda dátumu vyhlásenia rozsudku, o ktorého výklad sa žiada, a nie stavu existujúceho ku dňu skončenia fázy dokazovania počas konania, ju vystavuje neprimeraným následkom, keďže tento výklad sprísňuje penále, ktoré jej bolo uložené. Tento výklad je tiež v rozpore s logikou ukladania penále upraveného v článku 228 ods. 2 ES, keďže podriaďuje výšku penále skutočnosti, na ktorú tento členský štát nemá vplyv, a nespája penále so stavom, ktorý zohľadnil Súdny dvor pri určovaní jeho výšky.

5 Po druhé Talianska republika tvrdí, že výklad výrazu „ktorej vymáhanie sa ešte neuskutočnilo alebo nebolo preukázané na konci dotknutého obdobia“ v tom zmysle, že tento výraz vylučuje, aby Komisia mohla vziať dôkazy poskytnuté týmto členským štátom po uplynutí príslušného polroka do úvahy pri určovaní penále za tento polrok, nielenže nie je nevyhnutný na zaručenie výkonu už citovaného rozsudku Komisia/Taliansko, ale tiež odporuje zásade lojálnej spolupráce, ktorá je v súčasnosti zakotvená v článku 4 ods. 3 ZEÚ.

6 Komisia zastáva názor, že návrh na výklad podaný Talianskou republikou je neprípustný, keďže zmysel a účinky rozsudku, o ktorého výklad sa žiada, nevyvolávajú nijaké pochybnosti, a cieľom uvedeného návrhu je v podstate spochybniť jasný obsah tohto rozsudku, ako aj zmeniť jeho dosah v prospech Talianskej republiky.

O návrhu

7 Článok 158 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora stanovuje, že v súlade s článkom 43 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ak existujú pochybnosti o zmysle a účinkoch rozsudku alebo uznesenia, Súdny dvor je príslušný ho vyložiť na návrh jedného z účastníkov konania alebo inštitúcie Únie, pokiaľ na tom preukážu oprávnený záujem.

8 Je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora sa návrh na výklad musí na to, aby bol prípustný, týkať výroku predmetného rozsudku v spojení s podstatnými časťami jeho odôvodnenia a smerovať k vyriešeniu nejasnosti alebo nejednoznačnosti, ktorá môže ovplyvniť zmysel a účinky samotného rozsudku v rozsahu, v akom bolo cieľom uvedeného rozsudku vyriešiť konkrétnu vec predloženú Súdnemu dvoru. Návrh na výklad je teda prípustný len vtedy, ak sa týka bodov, ktoré neboli vyriešené predmetným rozsudkom [uznesenie predsedu Súdneho dvora z 20. apríla 2010, Pellegrini/Komisia, C-114/08 P(R)-INT, bod 6, ako aj citovaná judikatúra].

9 Pokiaľ ide o prvý bod prejednávaného návrhu, treba konštatovať, že vo výroku rozsudku, o ktorého výklad sa žiada, je podľa odôvodnenia uvedeného v bodoch 52, 55 a 68 tohto rozsudku výslovne uvedený dátum vyhlásenia uvedeného rozsudku ako referenčný dátum na určenie celej sumy zatiaľ nevymoženej pomoci, ktorá má slúžiť ako základ na výpočet klesajúceho penále, ktoré je tento členský štát povinný zaplatiť.

10 Pokiaľ ide o druhý bod tohto návrhu, je rovnako nesporné, že Komisia môže na základe prísne doslovného výkladu výroku rozsudku, o ktorého výklad sa žiada, vziať pri výpočte percentuálneho podielu pomoci, ktorá sa má na konci určitého polroka považovať za nevymoženú, do úvahy len listinné dôkazy, ktoré jej budú doručené pred skončením predmetného obdobia.

11 V tejto súvislosti stačí uviesť, že obidva body návrhu Talianskej republiky smerujú k spochybneniu následkov takého prísne doslovného výroku rozsudku, o ktorého výklad sa žiada. Takéto spochybnenie pritom nemožno zosúladiť s článkom 43 Štatútu Súdneho dvora a článkom 158 ods. 1 rokovacieho poriadku ani s právnou silou rozhodnutej veci, ktorú majú rozsudky Súdneho dvora.

12 Keďže uvedený návrh nie je založený na nijakej pochybnosti o zmysle a účinkoch rozsudku, o ktorého výklad sa žiada, je potrebné vyhlásiť ho za neprípustný.

O trovách

13 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla uložiť Talianskej republike povinnosť nahradiť trovy konania a Talianska republika nemala so svojím návrhom úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) nariadil:

1. Návrh na výklad sa zamieta.

2. Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy